

בש"פ 7502/16 - מדינת ישראל נגד ישראל חנניאייב, עבד אל רחמן סליימה

בבית המשפט העליון

בש"פ 7502/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

1. ישראל חנניאייב
2. עבד אל רחמן סליימה

המשיבים:

בקשה להארכת מעצרו של המשיב 2 לפי סעיף 62
לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

(6.10.2016)

ד' בתשרי התשע"ז

תאריך הישיבה:

עו"ד אופיר טישלר

בשם המבקשת:

עו"ד רמי עותמאן

בשם המשיב 2:

**החלטה
(בעניינו של המשיב 2 בלבד)**

1. בקשה להארכת מעצר שניה מעבר לתשעה חודשים לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן: חוק המעצרים), להארכת מעצרו של המשיבים בתשעים יום החל מיום 13.10.2016 או עד למתן פסק-דין בת"פ 15-10-26043 בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם.

עמוד 1

2. ביום 15.10.2015 הוגש נגיד המשיבים ונאשם נוסף (להלן: פאדי וביחד: הנאשמים) כתב אישום, המייחס להם עבירת הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); וקשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק. בנוסף, למשיב 1 יוחסו עבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1)+(2) לחוק; החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186 לחוק; ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק.

3. על פי המתואר בכתב האישום, בליל יום 25.9.2016 בילו הנאשמים במועדון "קינג ג'ורג' שברחוב קינג ג'ורג' 41 בירושלים (להלן: המועדון). באותה עת נכחו במועדון יצחק ברמי (להלן: יצחק) ואחיו התאום יעקב ברמי ז"ל (להלן: המנוח וביחד: האחים), להם היכרות מוקדמת ומריבות עבר עם המשיב 1. במהלך הערב, המשיב 1 ניסה במספר הזדמנויות לחרחר ריב עם האחים, בין היתר בכך ש"התחיל" עם בת דודם, חרף התנגדותו של יצחק. בשלב כלשהו, לאחר חילופי דברים ביניהם, המשיב 1 הוביל את יצחק בניגוד לרצונו ליציאה מהמועדון, דחף אותו לתוך תא השירותים, נכנס אחריו, סגר את הדלת והיכה אותו. יצחק הכה את המשיב 1 בחזרה וכעבור מספר שניות הגיע המנוח, שהלך בעקבות השניים, והכה אף הוא את הנאשם 1. הקטטה נמשכה אל מחוץ לתא השירותים ובמהלכה דקר הנאשם 1 את יצחק ארבע דקירות באמצעות סכין שהיית על גופו (להלן: הסכין). לאחר שמבלים אחרים הפרידו בין הצדדים, יצאו יצחק והמנוח מהמועדון במטרה לעזוב את המקום, חצו את רחוב קינג ג'ורג' והתקשרו לאחיהם הגדול שיגיע לאספם.

4. בשלב זה, גמלה בליבו של המשיב 1 ההחלטה לבוא חשבון עם האחים. המשיב 1 סימן למשיב 2 ולפאדי לבוא עימו, והשלושה קשרו קשר לפגוע פיזית באחים והתקדמו במהירות לעברם, תוך שהמשיב 1 צועק לכיוונם ומקלל אותם. בתגובה לכך האחים הרימו אבנים בידיהם ואחד מהם השליכה לכיוון המשיב 1 ופגע בצווארו. האחים והנאשמים התקדמו אלו לעבר אלו עד שנפגשו באמצע הכביש. כשנפגשו, הכה המנוח את המשיב 1 באמצעות האבן בראשו ויצחק הכה כך בראשו של המשיב 2. במקביל תפס המשיב 2 את יצחק בראשו וריסס בפניו גז מדמיע וכן ריסס את המנוח עת זה נאבק עם המשיב 1, ופאדי הכה באגרופיו את פניהם של יצחק והמנוח. אז המשיב 1 הוציא את הסכין מתחתוניו ודקר את המנוח שלוש דקירות בפלג גופו העליון. המנוח ניסה להגן על עצמו אולם התמוטט במקום על הכביש. עם התמוטטות המנוח ברחו הנאשמים מהמקום, ובמהלך מנוסתם השליך המשיב 1 את הסכין לפתח ביוב והתקשר לאחיו שיגיע לאספו ויסיעו לקבלת טיפול רפואי. לאחר מכן העלים המשיב 1 את הטלפון הנייד שלו ובבית החולים טען שנפל מסוס. כתוצאה מפצעי הדקירות נפטר המנוח בסמוך לאחר שנדקר וליצחק נגרמו ארבעה פצעי דקירה.

ההליכים עד כה

5. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצרים של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתם של המשיבים במעשים המיוחסים להם בכתב האישום. בנוסף, המבקשת ציינה כי מעשיהם של המשיבים מקימים לחובתם עילת מעצר של מסוכנות לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) וסעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים, וכי נסיבות ביצוע העבירות והרקע להן מקימות עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים. עוד טענה המבקשת כי מסוכנותם של המשיבים מתעצמת נוכח עברם הפלילי, הכולל הרשעות בעבירות אלימות והחזקת סכין. לאור האמור גרסה המבקשת כי אין תחליף ראוי למעצרים של המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם.

6. בדיון המעצר שהתקיים ביום 25.11.2015 הסכים בא-כוח המשיב 1 להארכת מעצרו של עד תום ההליכים. בא-כוח המשיב 2 טען שהראיות אינן מאפשרות לייחס למשיב 2 עבירת הריגה והדיון נדחה למתן החלטה בעניינו. במסגרת דיון המעצר שהתקיים ביום 21.12.2015, ולאחר שלא הצליח המשיב 2 להגיע להסכמות עם המבקשת, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו עד תום ההליכים בקבעו כי בקשת המעצר מבוססת דיה בשלב זה. יצוין כי בעניינו של פאדי הגיעו הצדדים להסדר טיעון ובאותו יום הוא הורשע בעבירת קשירת קשר לביצוע פשע.
7. משלא הסתיים משפטם של המשיבים בתום תשעה חודשי מעצר, הגישה המבקשת לבית משפט זה בקשה להארכת המעצר (בש"פ 5457/16). מעצרו של המשיב 1 הוארך בהסכמתו ביום 7.7.2016, וביום 12.7.2016 הורה בית משפט זה (השופט מ' מזוז) על הארכת מעצרו של המשיב 2 נוכח המסוכנות הרבה הנשקפת ממנו.
8. בכל הנוגע למהלך הדיונים בתיק העיקרי, הרי שבקצרה יצוין כי ביום 10.11.2015 הוקרא כתב האישום למשיבים, ביום 22.6.2016 התקיים מועד ההוכחות הראשון ומאז התקיימו חמש ישיבות הוכחות. נכון להיום קבועים ארבעה מועדי הוכחות נוספים, עם אפשרות להוספת מועד שישי. עוד יצוין כי ביום 10.10.2016 הצדדים הגישו בקשה מוסכמת להפניית התיק להליך גישור.
- הבקשה להארכת מעצר
9. בבקשה שלפניי, המבקשת עומדת על מסוכנותם הגבוהה של המשיבים, עליה ניתן ללמוד מהמעשים המיוחסים להם - המשיב 1 חרחרר ריב ודקר את האחים, כשהוא רודף את יריביו לאחר שאלה נסוגו; והמשיב 2 לא היסס להצטרף לריב לא לו וקשר קשר עם המשיב 1 לבוא חשבון עם האחים. המבקשת מדגישה כי אף התוצאה הטרגית של מעשיהם של המשיבים מלמדת על המסוכנות הרבה הנשקפת מהם. עוד טוענת המבקשת כי למשיבים הרשעות קודמות בעבירות אלימות ונשיאת סכין המלמדות על מסוכנותם ועל כך שאין בהליכים משפטיים כדי להרתיעם. לבסוף, לעמדת המבקשת, בתקופת ההארכה צפויים להתקיים מספר מועדי הוכחות שיביאו להתקדמות משמעותית בתיק העיקרי. על כן המבקשת סבורה כי אין מנוס מהמשך מעצרם של המשיבים עד לסיום משפטם.
10. המשיב 1 נתן את הסכמתו לבקשה להארכת המעצר, ובהתאם לכך הוריתי ביום 27.9.2016 על הארכת מעצרו כמבוקש.
11. המשיב 2, מצידו, התנגד להארכת המעצר וטען כי קצב ההתקדמות של התיק העיקרי אינו משביע רצון - כאשר עברה כשנה מאז הגשת כתב האישום וטרם נסתיימה פרשת התביעה - והאחריות לכך מוטלת על המבקשת. לעמדת המשיב 2, שמיעת התיק לא תסתיים במסגרת מועדי ההוכחות הקבועים כיום. עוד סבור המשיב 2 כי המסוכנות הנשקפת ממנו אינה גבוהה שכן כלל לא הכיר את האחים היכרות מוקדמת ומעורבותו באירוע הייתה שולית. משכך המשיב 2 טען כי הגיעה העת לבחון אפשרות שחרורו לחלופת מעצר.
12. ביום 6.10.2016 נערך דיון בפניי, ובסיומו הוריתי למבקשת להגיש בקשה לבית המשפט המחוזי לקביעת מועדי הוכחת נוספים. ביום 11.10.2016 עדכנה המבקשת כי נקבעו שני ימי דיונים נוספים, בתאריכים 6.12.2016 ו-19.12.2016, וקיימת אפשרות שיתווסף מועד שלישי, ביום 26.12.2016, כך שכעת קבועים חמישה מועדים.

13. הלכה היא כי בהליך לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, בית המשפט יבצע איזון בין הזכות לחירות העומדת למשיב - הנתמכת בחזקת החפות - לבין אינטרס השמירה על בטחון הציבור וההגנה על תקינות ההליך השיפוטי. בהחלטתו, על בית המשפט לשקול, בין היתר, את חלוף הזמן מאז הושם המשיב במעצר; קצב התנהלות הדיונים; החשש מפני שיבוש הליכי משפט; חומרת העבירות המיוחסות למשיב ונסיבותיהן; ומידת המסוכנות הנשקפת ממנו (ראו למשל: בש"פ 4653/16 מדינת ישראל נ' סלימאן, פסקה 13 (22.6.2016)).

14. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחים המצורפים לה ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון שבפניי, מצאתי כי מכלול השיקולים מצדיק את קבלת הבקשה להארכת מעצרו של המשיב 2. אמנם, קצב התקדמות ההליכים בתיק העיקרי אינו משביע רצון ואף לא נעלמה מעיניי הפגיעה בחירותו של המשיב 2 - ועל כן הוריתי למבקשת לפנות לבית המשפט המחוזי כדי לקבוע מועדי הוכחות נוספים, כפי שפורט לעיל. ואולם, מן המשיב 2 נשקפת מסוכנות ברורה, עליה ניתן ללמוד מחומרת המעשים המיוחסים לו ומהתוצאה הקטלנית של האירוע בו היה מעורב. על רקע זה אין בידי לקבל את טענת המשיב 2 לפיה מסוכנותו אינה גבוהה, שכן דווקא התגייסותו המיידית למען המשיב 1 וקשירת קשר לפגוע במי שאין לו היכרות מוקדמת עימם, מעידות על המסוכנות הרבה הנשקפת ממנו לשלום הציבור וביטחונו. אכן לא ניתן לטעון כי המשיב 2 היה לב הקשר ויוזמו, אולם אין בכך כדי להפחית מחומרת המעשים אשר תרמו והובילו לנטילת חיי אדם. לכך ניתן להוסיף את עברו הפלילי של המשיב 2, הכולל ארבע הרשעות בעבירות אלימות והחזקת סכין, המעיד אף הוא על מסוכנותו.

15. סוף דבר, הבקשה מתקבלת. מעצרו של המשיב 2 מוארך בזאת ב-90 ימים החל מיום 13.10.2016, או עד למתן פסק-דין בעניינו בת"פ 26043-10-15 בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ג בתשרי התשע"ז (25.10.2016).

ש ו פ ט